

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dn. 27.07.2011 r.
KIGEiT/830/07/2011

Sz.P. Magdalena Gaj
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Infrastruktury
ul. T. Chałubińskiego 4/6
00-928 Warszawa

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 czerwca br., znak: MO-4jl-020-6(11)/10, w sprawie konsultacji projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wypełniania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku zapewnienia uprawnionym podmiotom warunków dostępu i utrwalania oraz rodzajów działalności telekomunikacyjnej lub rodzajów przedsiębiorców telekomunikacyjnych niepodlegających temu obowiązkowi, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji przedstawia poniżej następujące stanowisko.

Rozporządzenie ma być wydane na podstawie art. 179 ust. 12 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Przepis ten stanowi delegację ustawową do określenia następujących spraw:

- 1) *wymagania i sposób zapewnienia warunków dostępu i utrwalania, o których mowa w ust. 3 i art. 180d, z wyłączeniem spraw uregulowanych w art. 242 Kodeksu postępowania karnego, kierując się zasadą osiągnięcia celu przy jak najniższych nakładach;*
- 2) *rodzaje działalności telekomunikacyjnej lub rodzaje przedsiębiorców telekomunikacyjnych niepodlegających obowiązkowi zapewnienia warunków dostępu i utrwalania, o których mowa w ust. 3 i art. 180d, kierując się zakresem i rodzajem świadczonych usług telekomunikacyjnych lub wielkością sieci telekomunikacyjnych przedsiębiorców.*

W ocenie Izby przedłożony do konsultacji projekt:

- przekracza w niektórych kwestiach delegację ustawową,
- narusza przepisy ustawy o ochronie informacji niejawnych,
- narusza dyrektywę kierunkową osiągnięcia celu przy jak najniższych nakładach – rozwiązania przewidziane w projekcie są nadmiarowe i bez racjonalnego powodu generują dodatkowe koszty poprzez wprowadzanie sztucznych ograniczeń w sposobie wykonywania przez operatorów obowiązku ustawowego,
- narusza dyrektywę kierunkową określenia zwolnienia od obowiązku na podstawie wielkości sieci telekomunikacyjnej, zakresu i rodzaju świadczonych usług telekomunikacyjnych,
- zawiera nieuzasadnione i nieracjonalne obowiązki co do wymaganej liczby pracowników i maksymalnych liczb użytkowników końcowych, które mogą być wskazane przez uprawnione podmioty.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia dając przedsiębiorcom telekomunikacyjnym możliwość wyboru jednego z trzech sposobów realizacji ww. zobowiązań (czwarty sposób wymieniony w projekcie – interfejs – nie jest w projekcie doprecyzowany) w rzeczywistości naraża przedsiębiorców na poniesienie bardzo wysokich nieuzasadnionych wydatków, niezależnie od wybranego sposobu. Podobne efekty, oczekiwane przez prawodawcę, można w naszym przekonaniu uzyskać stosując inne metody, które opisujemy niżej.

W uzasadnieniu Rozporządzenia czytamy: „*minimalna ilość upoważnionych pracowników (...) jest tym mniejsza, im bardziej zaawansowane technicznie jest dane rozwiązanie. W rezultacie przedsiębiorcy telekomunikacyjni (...) kierując się rachunkiem ekonomicznym, powinni wybrać bardziej technicznie zaawansowane sposoby zapewnienia warunków dostępu i utrwalania*”.

Mając na uwadze cel Ustawy i projektu Rozporządzenia, niezrozumiałe jest wymuszanie na przedsiębiorcy wdrożenia technologicznie zaawansowanych rozwiązań poprzez sankcję w postaci alternatywnego zobowiązania przedsiębiorcy do zatrudnienia wyliczonej na podstawie nieznanych założeń liczby pracowników, którzy nie dają gwarancji realizacji zobowiązań, o których mówi Dział VIII Ustawy i projekt Rozporządzenia. Dodatkowo liczby pracowników, do których zatrudnienia zobowiązani byłiby przedsiębiorcy są absurdalnie wysokie.

Konsekwencją wejścia w życie Rozporządzenia o aktualnej treści dla średniej wielkości operatora, który ma 1000 zatrudnionych pracowników, ok. 1,4 mln przydzielonych numerów geograficznych, niegeograficznych oraz ok. 440 tys. adresów IP, byłyby następujące wydatki:

Sposób 1 (§2 ust.1)	Nakłady na technologię: szacunkowo ok. 150 tys. złotych (nie uwzględniono nieznanych dziś nakładów na ewentualne dostosowanie sieci do interfejsów urządzeń uprawnionych podmiotów), Koszty roczne 1227 (!) pracowników – ok. 66 mln złotych (przy założeniu, że koszty osobowe tj. wynagrodzenie z narzutami, zapewnienie i utrzymanie stanowiska pracy to 4,5 tys. zł na pracownika miesięcznie).
Sposób 2 (§2 ust.2)	Nakłady na technologię: szacunkowo ok. 500 tys. złotych (nie uwzględniono nieznanych dziś nakładów na ewentualne dostosowanie sieci do interfejsów urządzeń uprawnionych podmiotów), Koszty roczne 123 pracowników – ok. 2,2 mln złotych (przy założeniu jw.)
Sposób 3 (§2 ust.3)	Nakłady na technologię: szacunkowo ok. 7 mln złotych, Koszty roczne 41 pracowników – ok. 2,7 mln złotych (przy założeniu jw.).

Z powyższych szacunków wynika, że nawet inwestując w rozwiązanie zaawansowane technologicznie, które istotnie ogranicza pracę ludzką i umożliwia podmiotom uprawnionym dostęp i utrwalanie przekazów bez istotnego wsparcia pracowników przedsiębiorcy, przedsiębiorca telekomunikacyjny zmuszony będzie ponosić wysokie koszty osobowe i zatrudniać rzeszę bezużytecznych w praktyce pracowników.

§ 2 ust. 1, 2 i 3 projektu rozporządzenia stanowi przekroczenie delegacji ustawowej, bowiem Ustawodawca nie upoważnił Rady Ministrów do określania liczby pracowników, których przedsiębiorca telekomunikacyjny ma zatrudnić na potrzeby zapewnienia warunków dostępu i utrwalania. Taka ingerencja w wewnętrzne sprawy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jest niezgodna z przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz Konstytucji RP.

W związku z powyższym proponujemy odejście w projekcie Rozporządzenia od wymogu zatrudnienia przez przedsiębiorcę obligatoryjnej, obliczonej na podstawie nieracjonalnych założeń liczby

pracowników. Przedsiębiorca telekomunikacyjny powinien zostać Rozporządzeniem zobowiązany do realizacji skutecznego i niezwłocznego zapewnienia podmiotom uprawnionym dostępu i utrwalania przekazów metodami operacyjnymi, które sam uzna za optymalne biznesowo.

Analogicznie proponujemy, aby projekt Rozporządzenia pozwolił przedsiębiorcy, po uzgodnieniach technicznych z podmiotami uprawnionymi, na wybór rozwiązania technologicznego, o ile spełnia ono określone przez rozporządzenie standardy bezpieczeństwa (certyfikaty bezpieczeństwa stosowanych urządzeń) i zapewnia realizację celu Ustawy i Rozporządzenia.

Przedsiębiorca telekomunikacyjny, po konsultacjach z podmiotami uprawnionymi, powinien sam zdecydować, czy poniesie nakłady na zapewnienie możliwości podłączenia do swojej sieci urządzeń podmiotów uprawnionych, czy poniesie nakłady na własne certyfikowane urządzenia, za pomocą których dokona rejestracji przekazów, które następnie przekaże podmiotom uprawnionym, czy wdroży system rozproszony, czy scentralizowany itd. W projekcie Rozporządzenia prawodawca dopuszcza stosowanie zarówno systemów rozproszonych, jak i scentralizowanych, urządzeń podmiotów uprawnionych, jak i urządzeń przedsiębiorcy, ale tylko w określonych modelach (np. urządzenia przedsiębiorcy, tylko w modelu scentralizowanym - §2 ust.3). Pozostawienie dowolności wyboru rozwiązania technologicznego przez przedsiębiorcę jest o tyle istotne, że pozwoli spełnić nałożone przez niego wymagania szybciej i po mniejszych kosztach. Np. narzucenie przez Rozporządzenie stosowania przez przedsiębiorców urządzeń podmiotów uprawnionych może skomplikować dostęp i utrwalanie treści ze względu na następujące okoliczności:

- urządzenia różnych podmiotów uprawnionych mogą wymagać innych interfejsów w sieci przedsiębiorcy, przez co mogą wymagać czasochłonnego dostosowania przez przedsiębiorcę własnej sieci do interfejsów urządzeń podmiotów uprawnionych,
- każda zmiana urządzeń przez podmioty będzie wymagać nowych uzgodnień technicznych, czasami czasochłonnymi i kosztownymi zmianami w sieci,
- urządzenia różnych podmiotów mogą jednocześnie nie zmieścić się gabarytowo w miejscach, w których podłączenie urządzenia będzie technologicznie wymagane (np. szafy uliczne),
- może pojawić się problem z zasilaniem elektrycznym kilku urządzeń podmiotów w części węzłów przedsiębiorcy (szafy) itd.

W konsekwencji dając poniekąd (certyfikaty) dowolność wyboru przez przedsiębiorcę rozwiązania technologicznego i nie ingerując w politykę kadrową przedsiębiorcy Rozporządzenia powinno definiować zobowiązania przedsiębiorcy w zakresie:

- czasów reakcji,
- liczby jednocześnie rejestrowanych przekazów.

W zakresie zapewnienia odpowiedniego czasu reakcji sugerujemy, aby przedsiębiorca został zobowiązany do zapewnienia możliwości rejestracji przekazów w terminie rzędu 24-48h od momentu otrzymania od uprawnionego podmiotu polecenia zapewnienia dostępu i utrwalania przekazów wskazanego przez podmiot użytkownika, zakończenia sieciowego bądź urządzenia telekomunikacyjnego z jednoczesnym ustanowieniem wyjątkowego trybu „zagrożenie życia” gdzie można przyjąć 1-2 godzinny czas reakcji operatora (ale jednocześnie tryb ten powinien być stosowany tylko w wyjątkowych i nielicznych przypadkach). Określone w § 2 ust. 1 pkt 3, ust. 2 pkt 3 i ust. 3 pkt 3 projektu rozporządzenia, czasy reakcji są praktycznie niemożliwe do zapewnienia i są nie do przyjęcia w związku z treścią delegacji ustawowej, która nakazuje kierować się zasadą osiągania celu przy jak najniższych nakładach.

W zakresie wymaganej od przedsiębiorcy liczby jednocześnie rejestrowanych przekazów sugerujemy, aby liczba ta była zgodna z dotychczasowymi doświadczeniami podmiotów uprawnionych. Zaproponowana w projekcie Rozporządzenia minimalna liczba użytkowników, zakończeń sieciowych lub urządzeń telekomunikacyjnych, dla której przedsiębiorca ma zapewnić dostęp i możliwość utrwalania wynosi dla każdego z podmiotów uprawnionych 0,03% użytkowników, zakończeń sieciowych lub urządzeń telekomunikacyjnych „w których wykonywana jest działalność telekomunikacyjna podlegająca obowiązkowi wykonywania zadań.” W wypadku przywołanego wyżej operatora średniej wielkości oznaczałoby to konieczność zapewnienia jednoczesnego dostępu i

utrwalania ok. 1000 przekazów. Dotychczasowa praktyka pokazuje, że rzeczywista liczba jednocześnie rejestrowanych przekazów, dla wszystkich podmiotów uprawnionych, jest wielokrotnie niższa. Proponujemy, aby przedsiębiorca był zobowiązany do zapewnienia jednoczesnego dostępu i utrwalania przekazów na poziomie 0,005% aktywnych użytkowników, bez zwielokrotniania ww. wskaźnika przez liczbę podmiotów uprawnionych.

Szczegółowe propozycje zmian:

1. W § 1 po ust. 1 proponuje się dodać ust. 2 w następującym brzmieniu:
„2. Przepisy rozporządzenia nie regulują wymagań i sposobu zapewnienia przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych warunków dostępu i utrwalania za pomocą interfejsów. Kwestie te podlegają regulacji w odrębnym rozporządzeniu.”
2. W związku z uwagą 1 (powyżej), § 1 ust. 2 proponuje się przenieść na § 1 ust. 3.
3. Proponuje się skreślić w § 2 ust. 1 pkt 2 fragment od słów „co najmniej jednego pracownika” (analogiczne skreślenia w § 2 ust. 2 i ust. 3, jeżeli przepisy te zostaną utrzymane w tekście rozporządzenia wbrew propozycji z pkt 6 poniżej) – w żadnym przypadku rozporządzenie nie powinno narzucać przedsiębiorcom konkretnej liczby pracowników, która gwarantuje prawidłową realizację czynności związanych z zapewnieniem warunków dostępu i utrwalania, bowiem projektodawca nie ma w tych kwestiach doświadczeń i ustanawia wymagania nieracjonalne).
4. Proponuje się skreślić § 2 ust. 1 pkt 2, gdyż jest to swoista forma rozwiązania interfejsowego, dla którego wymagania podlegają regulacji w odrębnym rozporządzeniu, ponadto przy takim rozwiązaniu wymagane jest zawarcie umowy uprawnionego podmiotu z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w trybie art. 179 ust. 4a Pt.
5. § 2 ust. 1 pkt 3 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie (analogiczne zmiany proponuje się w § 2 ust. 2 i ust. 3, jeżeli przepisy te zostaną utrzymane w tekście rozporządzenia wbrew propozycji z pkt 6 poniżej):
„3) zapewnia, aby czas od momentu zgłoszenia zapotrzebowania przez uprawnione podmioty do chwili zapewnienia dostępu i utrwalania, zwany dalej „czasem reakcji”, nie przekraczał 24 godzin w dni robocze oraz 48 godzin w dni wolne od pracy.”
6. Proponuje się skreślić § 2 ust. 2 i ust. 3, gdyż jest to forma rozwiązania interfejsowego, dla którego wymagania podlegają regulacji w odrębnym rozporządzeniu, ponadto przy takim rozwiązaniu wymagane jest zawarcie umowy uprawnionego podmiotu z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w trybie art. 179 ust. 4a Pt. (w razie nieuwzględnienia postulatu w zakresie ust. 2 proponuje się następującą korektę: „§ 2. 2. 1) zapewnia specjalnie wydzielone pomieszczenie z fizycznymi punktami styku ze swoją infrastrukturą telekomunikacyjną, umożliwiającymi uprawnionym podmiotom:”).
7. W celu zapewnienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu możliwości skorzystania ze sposobu, o którym mowa w art. 180a ust. 7 Pt, § 2 ust. 4 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
„4. Zapewnienie fizycznych punktów styku z infrastrukturą przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, nie dotyczy realizacji obowiązku zapewnienia warunków dostępu i utrwalania dotyczących udostępniania danych, określonego w art. 180d ustawy.”
8. Proponuje się skreślić § 3 ust. 1 pkt 2, gdyż jest technologicznie nierealizowalny.
9. § 3 ust. 1 pkt 4 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
„4) zastosowanie rozwiązań technicznych zapewniających warunki dostępu i utrwalania, nie może powodować zmiany jakości oraz zakresu usługi telekomunikacyjnej świadczonej kontrolowanemu abonentowi lub użytkownikowi końcowemu.”

10. § 3 ust. 2 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:

„2. Przy zapewnieniu warunków dostępu i utrwalania przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) w zakresie w jakim przepisy te mają zastosowanie.”

Projektodawcy konsekwentnie – w kolejnym już rozporządzeniu – uchylają się od jednoznacznego uregulowania sposobu i warunków zapewnienia przez przedsiębiorców ochrony informacji przy wykonywaniu obowiązku z art. 179 ust. 3 Pt. Zamiast tego stosowane są enigmatyczne odesłania do przepisów o ochronie informacji niejawnych w sytuacji, w której od wielu już lat nie jest jasne, czy i w jakim zakresie przepisy te mają tutaj zastosowanie¹. Powinno zostać jednoznacznie określone, kiedy wystarczający jest poziom ochrony przewidziany dla tajemnicy telekomunikacyjnej i ochrony danych osobowych, a kiedy (w zawiązku z przetwarzaniem jakich informacji) wymagany jest poziom ochrony dla informacji niejawnych

¹ Przywołać trzeba art. 54 pkt. 1. i 2 Ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 roku o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), z którego wynika, że posiadanie świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego jest potwierdzeniem zdolności do ochrony informacji niejawnych o klauzuli poufne lub wyższej, a nie posiadanie nie określonych z imienia rozwiązań technicznych. Rozwiązania techniczne i organizacyjne są pochodną zależną od tego czy realizacja warunków dostępu i utrwalania jest związana z przetwarzaniem informacji niejawnych o klauzuli poufne lub wyższej. Zgodnie z art. 179 ust. 3 ustawy Prawo Telekomunikacyjne „ dostępowi i utrwalaniu” podlegają przekazy telekomunikacyjne, nadawane lub odbierane przez użytkownika końcowego lub telekomunikacyjne urządzenie końcowe oraz dane zawarte w art. 179 ust. 9 – wykaz abonentów, użytkowników lub zakończeń sieci, uwzględniając w nim dane uzyskiwane przy zawarciu umowy, art. 159 ust. 1 pkt. 1 „dane dotyczące użytkownika” i pkt. 3 - 5 „dane transmisyjne, które oznaczają dane przetwarzane dla celów przekazywania komunikatów w sieciach telekomunikacyjnych lub naliczania opłat za usługi telekomunikacyjne, w tym dane lokalizacyjne, które oznaczają wszelkie dane przetwarzane w sieci telekomunikacyjnej wskazujące położenie geograficzne urządzenia końcowego użytkownika publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych; dane o lokalizacji, które oznaczają dane lokalizacyjne wykraczające poza dane niezbędne do transmisji komunikatu lub wystawienia rachunku; dane o próbach uzyskania połączenia między zakończeniami sieci, w tym dane o nieudanych próbach połączeń, oznaczających połączenia między telekomunikacyjnymi urządzeniami końcowymi lub zakończeniami sieci, które zostały zestawione i nie zostały odebrane przez użytkownika końcowego lub nastąpiło przerwanie zestawianych połączeń.” art. 161 „nazwisk i imion; imion rodziców; miejsca i daty urodzenia; adresu miejsca zameldowania na pobyt stały; numeru ewidencyjnego PESEL - w przypadku obywatela Rzeczypospolitej Polskiej; nazwy, serii i numeru dokumentów potwierdzających tożsamość, a w przypadku cudzoziemca, który nie jest obywatelem państwa członkowskiego albo Konfederacji Szwajcarskiej – numeru paszportu lub karty pobytu; zawartych w dokumentach potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. numer identyfikacji podatkowej NIP, numer konta bankowego lub karty płatniczej, adres korespondencyjny użytkownika, jeżeli jest on inny niż adres miejsca zameldowania na pobyt stały tego użytkownika, a także adres poczty elektronicznej oraz numery telefonów kontaktowych”, które zgodnie z art. 159 ustawy Prawo Telekomunikacyjne stanowią „tajemnicę telekomunikacyjną” i nie stanowią informacji niejawnych w myśl art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). W związku z powyższym realizacja „dostępu i utrwalania” wymaga raczej zabezpieczeń technicznych i organizacyjnych „tajemnicy telekomunikacyjnej”, a nie ochrony informacji niejawnych i co za tym idzie posiadania odpowiedniego świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego. W tym miejscu można raczej domniemywać, bo to nie wynika z przepisów, że ustawodawcy raczej chodzi o ochronę faktu zbierania wyżej wymienionych danych, co może zostać zaklasyfikowane jako informacja niejawna w myśl art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). Jednak i w tym momencie rodzą się wątpliwości czy fakt interesowania się wyżej wymienionymi danymi wyczerpuje zapisy art. 5 ust. 1, 2, 3 czy też ust. 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). W zależności od nadania tym informacjom odpowiednio klauzuli ściśle tajne, tajne, poufne lub zastrzeżone zgodnie z art. 8 pkt. 3) ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) „muszą być one chronione odpowiednio do nadanej klauzuli z zastosowaniem środków bezpieczeństwa określonych w ustawie i przepisach wykonawczych wydanych na tej podstawie”. Przy czym im wyższa klauzula to wymagania w zakresie zastosowanych środków bezpieczeństwa są adekwatnie wyższe i bardziej kosztowne.

Po uwzględnieniu powyższych danych oraz zapisów Działu VIII ustawy Prawo Telekomunikacyjne i Rozdziału 9 ustawy o ochronie informacji niejawnych wynika, że każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny musi posiadać świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego tylko dlatego, że realizuje zadania na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa. Jednak rodzi się pytanie: w zakresie jakiej klauzuli, bo można założyć, że przedsiębiorca powinien posiadać zdolność do ochrony w pełnym zakresie faktu interesowania się wyżej wymienionymi danymi przez podmioty uprawnione, czyli świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego pierwszego stopnia? Kto to ma określić biorąc pod uwagę fakt, że zgodnie art. 6. ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228) „ Klauzulę tajności nadaje osoba, która jest uprawniona do podpisania dokumentu lub oznaczenia innego niż dokument materiału”, czyli innymi słowy nasuwałby się wniosek: ile podmiotów uprawnionych tyle klauzul tajności „zapotrzebowania”?

- oraz jakie konkretnie wynikają z tego obowiązki (jaka klauzula tajności, kto wydaje instrukcję bezpieczeństwa, jakie świadectwo bezpieczeństwa, jakie certyfikaty i akredytacje, ect.).
11. Proponuje się skreślić § 3 ust. 3, jako sprzeczny z ustawą z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.
 12. § 4 ust. 1 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
 - „1. Sprawność i niezawodność rozwiązania technicznego zastosowanego do zapewnienia warunków dostępu i utrwalania nie może być mniejsza od sprawności i niezawodności urządzeń telekomunikacyjnych wykorzystywanych do świadczenia usług telekomunikacyjnych abonentom lub użytkownikom końcowym.”
 13. Proponuje się skreślić § 4 ust. 2, gdyż jego treść dotyczy rozwiązania interfejsowego, dla którego wymagania podlegają regulacji w odrębnym rozporządzeniu, ponadto przy takim rozwiązaniu wymagane jest zawarcie umowy uprawnionego podmiotu z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w trybie art. 179 ust. 4a Pt.
 14. § 5 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
 - „§ 5. Dostęp do przekazów telekomunikacyjnych lub danych oraz ich utrwalanie, realizuje się w miejscach uzgodnionych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z uprawnionym podmiotem.”
 15. § 6 ust. 1 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
 - „1. W przypadku uszkodzenia urządzeń technicznych zastosowanych do zapewnienia warunków dostępu i utrwalania, albo wystąpienia innych okoliczności uniemożliwiających dostęp lub utrwalanie przekazów telekomunikacyjnych lub danych przedsiębiorca telekomunikacyjny składa uprawnionym podmiotom pisemną informację i wyjaśnienie zawierające opis okoliczności uniemożliwiających realizację zadań w określony sposób.”
 16. § 7 ust. 1 projektu rozporządzenia proponuje się nadać następujące brzmienie:
 - „1. Maksymalna liczba użytkowników końcowych, zakończeń sieci lub telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, które mogą być wskazane przez uprawnione podmioty w celu zapewnienia dostępu lub utrwalania, jest uzgadniana w drodze odrębnych pisemnych porozumień zawartych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z uprawnionymi podmiotami.”
 17. § 7 ust. 2 pkt 2 projektu rozporządzenia proponuje się zmienić „0,03%” na „0,005%”.
 18. W § 8 projektu rozporządzenia proponuje się zrealizować w pełni delegację ustawową i zwolnić z obowiązku małych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, zwłaszcza dostarczających usługi szerokopasmowe, jak również przedsiębiorców, których działalność ogranicza się do odsprzedaży usług telekomunikacyjnych lub świadczenia usług nie będących publicznie dostępnymi usługami telekomunikacyjnymi lub w sieciach nie będących publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi.
 19. Po § 10 proponuje się dodać § 11 w następującym brzmieniu:
 - „11. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, który przed dniem wejścia w życie rozporządzenia dostosował swoją sieć telekomunikacyjną do wymagań wynikających z rozporządzenia, o którym mowa w § 10, nie jest obowiązany do spełnienia wymagań i sposobu, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 1.”
 20. W związku z uwagą zawartą w pkt 19 powyżej, § 11 proponuje się przenieść na § 12.

Ponadto, w przedstawionym projekcie rozporządzenia występują mało precyzyjne sformułowania, które wymagają doprecyzowania, takie jak:

- a) *specjalnie wydzielone pomieszczenia* – na czym polega „specjalność” tego pomieszczenia? Jakie warunki powinno ono spełniać (zasady dostępu i korzystania, ochrona)? Termin ten

należy doprecyzować, o ile prawodawca nie zgodzi się na postulowany wyżej wybór rozwiązania technologicznego przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego.

- b) *fizyczny punkt styku z infrastrukturą przedsiębiorcy telekomunikacyjnego* - czy ten pkt. oznacza, iż to uprawnione podmioty mają zapewnić sobie sprzęt umożliwiający dostęp do przekazów bez względu na zastosowaną technologię? Jako przykład może posłużyć technologia przekazu optycznego PON gdzie interfejs urządzenia obsługuje jednocześnie np. 32 klientów. Czy to uprawnione podmioty mają posiadać sprzęt umożliwiający podłączenie się do tego interfejsu i wydzielenie strumienia danych wskazanego klienta? I tak dla każdego typu technologii, urządzeń, portów? Czy dla realnych technicznie miejsc rejestracji, które można będzie uzgodnić z uprawnionymi podmiotami, będzie możliwe uzyskanie świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego? Może się bowiem okazać że jedynym możliwym ze względów technologicznych miejscem dostępu i utrwalania przekazów jest np. szafa telekomunikacyjna posadowiona na zewnątrz (ulice, place, itp.) gdzie operator może zapewnić jedynie miejsce na lokalizację urządzeń, a dostęp do szaf ze względów organizacyjno-technicznych ma wiele osób i firm zewnętrznych świadczących usługi dla operatora?
- c) *upoważniony pracownik* – przez kogo i jakie warunki powinien spełniać?
- d) *standardowe urządzenia do odtwarzania* – brak dookreślenia do jakich standardów należy się odnieść?

Mając na względzie określenie warunków wykonywania obowiązków z art. 179 ust. 3 Pt, w sposób zgodny z przepisami prawa oraz zapewniający osiągnięcie celów przy minimalnych nakładach, przedkładamy powyższe uwagi licząc na ich pozytywne rozpatrzenie – projekt rozporządzenia w brzmieniu przedłożonym do konsultacji nie jest poprawną legislacyjnie regulacją i wprowadza nieracjonalne oraz kosztochłonne rozwiązania, bez zabezpieczenia interesu publicznego.

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński

